שני לוחות הברית — תזריע, מצורע

ושלשים יום ושלשת ימים תשב (ויקרא יב, ד). מבואר בזוהר (ח"ג מג, ב) הנשמה היורדת מלמעלה אינו מתיישבת בגוף כי אם אחר ל"ג ימים. וטמאה שבעת ימים שכל ז' ימים הולך רוח הנשמה בגוף הולד לתור לו מקום בגופו, ואז נאמר (ויקרא יב, ג) והיה שבעת ימים תחת אמו וביום השמיני ימול. ומה שצריכין ל"ג ימים, היינו ל' יום ליישב הרוח בגוף, ושלשת ימים הוא ג' ימים של מילה שכואבת להילד, והקליפה החיצונית אין לה אז כח לשלוט בו כבשאר ימים. ולכן ל"ג ימים תשב בדמי טהרה בתחילה, ולאח"כ ימי טהרה דמי טהרה אלו מילה כל שלשה ימים ולכן אינו מפיק ה"א לפי שקאי על דמי הזכר הנולד ממנה, וימי טהרה קאי על עצמה לכן הוא במפיק ה"א:

ענין מצורע, מחמת לשון הרע. ואל יחשוב אדם המספר לשון הרע שרואה את עצמו שאינו מצורע, כי זה הוא לו לרעה כי נפשו מצורעת, כמו שלמדו בזוהר מפסוק שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו (משלי כא, כג), אל תקרי מצרות, אלא מצורעת. כלומר כי נפשו שהיא נשמתו היא מצורעת בר מינן, על כן שומר נפשו ירחק בתכלית הרחקה:

טמא טמא יקרא (ויקרא יג, מה). רומז למה שאמרו (קידושין ע, א) כל הפוסל במומו פוסל, כי הטמא קורא לחבירו טמא. וכן רומז בפרשת אמור (ויקרא כב, כ) כל אשר בו מום לא יקרב, כי הוא מקריב את מום עצמו:

נגע צרעת (שם יג, ט), מתרגמינן מכתש סגירו. שסוגר הצינורות לבלתי תמשוך בהם ההשפעה, כן הוא בזוהר (ח"ג מט, ב):

טומאת הגוף והבגדים והבתים, מזה יש להתעורר האדם כמה יטהר את עצמו בדיבור, במחשבה, ובמעשה, ודי למבין: